

Sygn. akt III C 1164/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawie, Wydział III Cywilny

Sędzia: **SSO Grzegorz Chmiel**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 r. w Warszawie

której przebieg został zaprotokołowany przez st. sekr. sądowego Annę Przytułę

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o **zapłatę**

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

III C 1164/13

Uzasadnienie

wyroku z dnia 8 lutego 2016 r.

(art. 328 kpc)

roszczenie

(...) sp. z o.o. w W. w pozwie z dnia 2 sierpnia 2013 r. wniosła o zasądzenie na swa rzecz od Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwot:

- 40.000 zł tytułem odszkodowania za utratę wartości nieruchomości w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania oraz uciążliwej działalności pozwanego;
- 36.000 zł tytułem kosztów koniecznych w celu wypełnienia w budynku powodów wymagań technicznych określonych na obszarze ograniczonego użytkowania

Jako podstawę faktyczną roszczenia powódka wywodziła, iż:

- Jest właścicielką nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) z obrębu 1-08-20 przy ul. (...) w W., na której wzniosła budynek biurowy oddany do użytkowania w 2010 r. ;
- Nieruchomość ta znajduje się w granicach (...) Ograniczonego (...) dla lotniska F. C. w W. (OOU), w odległości około 800 m od progu pasa startowego;
- Nieruchomość ta znajduje się w części OOU gdzie dochodzi do przekroczeń dopuszczalnych norm hałasu.

- W związku z ustanowieniem OOU powódka została zobligowana do dokonania adaptacji budynku w sposób pozwalający na zapewnienie właściwego klimatu akustycznego;
- W wyniku ustanowienia OOU nastąpił spadek wartości nieruchomości powódki

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa jako bezpodstawnego z powodu upływu terminu zawitego zastrzeżonego na jego wniesienie. Podniósł także, iż przedmiotowa nieruchomość już wcześniej była objęta ograniczeniami w użytkowaniu wynikającymi z Rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. co oznacza, iż w momencie ustanowienia OOU nie powstały nowe ograniczenia odnoszące się do nieruchomości powoda.

Podstawa prawna

Roszczenie powodowej Spółki było roszczeniem o odszkodowanie za utratę wartości nieruchomości i konieczność poczynienia na nią nakładów w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania wokół (...) im. (...) w W.. Jego podstawą prawną był przepis art. 129 ust. 2 Ustawy Prawo Ochrony Środowiska:

Art. 129 ust. 2: W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się przy tym pogląd, zgodnie z którym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałas. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. (wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 r., sygn. akt II CSK 602/09, LEX nr 585768; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2010 r., sygn. akt III CZP 17/10, LEX nr 584036; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r., sygn. akt III CZP 128/09, LEX nr 578138, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 509/11, LEX nr 1215402).

Konsekwencją powyższego założenia jest poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 tej ustawy:

Art. 129 ust. 4: „ Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.”

Wskazać jednocześnie należy, że ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś. była przedmiotem wyroku Sądu Najwyższego z 10 października 2008 r. (sygn. akt II CSK 216/08, LEX nr 577165), w którym wyjaśniono i szeroko umotywowano stanowisko, akceptowane także przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie, że: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia”. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r. (II CSK 578/12) wskazano, że „termin z art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 - 3 ustawy Prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązującemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem” (OSNC nr 4/2014, poz.47).

Zgłoszony przez pozwaną zarzut uchybienia temu terminowi był zatem zarzutem najdalej idącym, zaś jego uwzględnienie uzasadniałoby oddalenie powództwa niezależnie od wyniku wszelkich innych ustaleń.

Ustalony stan faktyczny

Zgodnie z treścią art. 227 kpc przedmiotem dowodu mogą być tylko fakty mające istotne znaczenie dla sprawy. Zakres postępowania dowodowego, jak również zakres czynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych wyznacza zatem zgłoszone do rozstrzygnięcia roszczenie jak również przyjęta podstawa prawna, wyznaczająca jego istotne przesłanki. W sprawie niniejszej, mając na uwadze fakt podniesienia zarzutu uchybienia terminowi zawitemu obejmowały one zaś wyłącznie fakt objęcia nieruchomości decyzją ustanawiającą (...) Ograniczonego (...) (co poddawało roszczenie powódki regulacji z art. 129 Prawa ochrony środowiska) oraz faktu i momentu zgłoszenia roszczenia (co pozwalało ocenić, czy dochowany został termin)

W tym zakresie stan faktyczny pomiędzy stronami był niesporny. Pozwana spółka nie kwestionowała, iż powódka jest właścicielem nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) położoną przy ul. (...) w W., ani też tego, iż znajduje się ona na obszarze strefy Z1 (...) Ograniczonego (...) utworzonego Uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 lipca 2011 r. Powódka nie zaprzeczyła natomiast twierdzeniom pozwanej, aby przedmiotowa nieruchomość znajdowała się także na (...) Ograniczonego (...) wprowadzonego poprzednio obowiązującym Rozporządzeniem Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. Okoliczności te, uprawdopodobnione także złożonymi do akt mapami, uznać należało zatem za nie wymagające dowodu.

Za moment zgłoszenia roszczenia przyjąć natomiast należało moment wniesienia pozwu, co nastąpiło w dniu 2 sierpnia 2013 r. [data stempla pocztowego k. 83], powódka nie wykazała bowiem ani też nie wywodziła, aby wystąpiła z tym takim roszczeniem wcześniej;

Wnioski

Najdalej idącym zarzutem wniesionym przez pozwanego był zarzut wygaśnięcia roszczenia powoda naprawienie szkody poniesionej w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z przedmiotowej nieruchomości z powodu upływu 2-letniego terminu zawitego wynikającego z art. art. 129 ust. 4 Prawa Ochrony (...), liczonego od dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających to ograniczenie. Przedmiotem sporu stron było przy tym to, jaką datę należy przyjąć jako datę początkową biegu tego terminu. Powód wskazywał bowiem na dzień 4 sierpnia 2011 r. jako datę wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Wojewódzkiego Województwa (...), pozwany zaś na dzień 25 sierpnia 2007 r. to jest datę wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50. Rozstrzygnięcie tej kwestii miało zaś zasadnicze znaczenie dla treści rozstrzygnięcia w sprawie, mając bowiem na uwadze fakt, iż pozew został wniesiony do tut. Sądu w dniu 2 sierpnia 2013 r. to roszczenie można by uznać za wygasłe tylko w wypadku przyjęcia, iż datą początkową obliczania terminu byłaby data wejścia w życie Rozporządzenia Wojewody (...) nr 50. To z kolei zależało zaś od tego, czy owo Rozporządzenie obowiązywało w dniu wejścia w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Wojewódzkiego Województwa (...), czy też utraciło ono wcześniej moc w następstwie zmiany treści art. 135 ust 2 Prawa Ochrony (...) w zakresie organu uprawnionego do wydania aktu wykonawczego, rodzaju tego aktu, a następnie także wytycznych co do jego treści. Tylko bowiem w wypadku, gdyby uprzednio (w 2007 r.) nałożone ograniczenia nie obowiązywały w momencie wejścia w życie Uchwały Sejmiku można by mówić, iż utworzenie tą uchwałą (...) Ograniczonego (...) skutkowało „ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości” o którym mowa w art. 129 §2 Ustawy Prawo Ochrony Środowiska. Jeżeli bowiem prawne ograniczenia uprzednio już istniały, to wprowadzenie ich ponownie nie zmieniało sytuacji właściciela nieruchomości

W dacie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., tj. 25 sierpnia 2007 r. (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r.), art. 135 ust. 2 p.o.ś wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., Nr 175, poz. 1462), która to zmiana zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2008 r. Według nowego brzmienia art. 135 p.o.ś. obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa,

w drodze uchwały. Powołując się na ten fakt powódka wywodziła iż zmiana organu uprawnionego do wydania decyzji o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania (z Wojewody na Sejmik Województwa) oraz zmiana formy aktu ustanawiającego (z rozporządzenia na uchwałę) skutkowałą utratą mocy aktu wydanego na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów.

Sąd nie podzielił stanowiska powódki, przyjmując iż zmiana z 1 stycznia 2008 r. organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa, w myśl § 32 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., Nr 100, poz. 908) nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r., albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego polegającej na zmianie organu upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą.

§32 ust 3. Jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą; w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu.

To samo rozporządzenie, w §32 ust 2 reguluje także kwestię zmiany rodzaju aktu wykonawczego bądź wytycznych dotyczących treści tego aktu, zastrzegając w tym przypadku utratę mocy obowiązującej przez ów akt:

§32 ust 2. „Jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego.”

W odniesieniu do rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. wskazać jednakże należy, iż zmiana rodzaju aktu wykonawczego nie skutkowało utratą mocy obowiązującej na podstawie tej reguły walidacyjnej, z uwagi treść przepisu przejściowego zawartego w samej ustawie z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., Nr 175, poz. 1462), którą dokonano zmiany wskazywanej przez powódkę jako skutkującą utratą mocy Rozporządzenia Wojewody. Art. 47 ust. 2 tej Ustawy zastrzegł bowiem, iż akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Art. 47 ust. 2 „Akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Skutek ten, wobec braku odpowiedniego zastrzeżenia ustawowego, jest przy tym niezależny od tego, czy tego rodzaju akt prawa miejscowego został wyszczególniony w wykazie sporządzonym przez Wojewodę w trybie przewidzianym w art. 47 ust 3 Ustawy. Sporządzenie owego wykazu ma bowiem charakter ściśle informacyjny, nie zaś legislacyjny.

Brak jest także podstaw do przyjęcia, iż Rozporządzenie Wojewody utraciło moc obowiązującą z uwagi na zmianę wytycznych co do treści aktu wykonawczego, który ma być wydany, dokonaną Ustawą z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2008 r., Nr 199, poz. 1227). W wyniku zmiany wprowadzonej tą ustawą przepis o tworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania o brzmieniu:

„dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie”,

zastąpiono zapisem o tworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania o treści:

„dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie”.

W dacie wydania rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. art. 135 ust. 2 p.o.ś. odwoływał się zatem do art. 51 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, zgodnie z którym sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały między innymi planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Jak stanowił art. 51 ust. 8 p.o.ś. (również obowiązujący do 15 listopada 2008 r.) Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 w drodze rozporządzenia miała obowiązek określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, a także szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu.

Aktem wykonawczym wydanym na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś. było z kolei rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r., Nr 257, poz. 2573 ze zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagane było w odniesieniu do lotnisk o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m. Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Ustawa z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko we wspomnianym art. 144 pkt 9 uchyliła dział V i VI tytułu I p.o.ś., w dziale VI zaś umiejscowiony był m. in. art. 51 p.o.ś. Jednocześnie w art. 173 ust. 1 ustawy z 3 października 2008 r. wskazano, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane między innymi na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych m. in. na podstawie art. 60 ustawy z 3 października 2008 r., jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do 15 listopada 2010 r. Zgodnie zaś z art. 173 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: 1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Powyższe oznaczało, że uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. uznano, iż przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do 15 listopada 2010 r., a w art. 173 ust. 2 p.o.ś. doprecyzowano, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 ustawy z 3 października 2008 r. za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 r.) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Ostatecznie należało więc uznać, że zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. w powyższym zakresie miała jedynie charakter porządkujący i określała jedynie kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tracą moc. Co więcej przepisem wykonawczym, wydanym na podstawie art. 60

ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, było nowe rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r., Nr 213, poz. 1397), które weszło w życie 15 listopada 2010 r. Rozporządzenie to określa: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; 3) przypadki, w których zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2. Zgodnie § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, a zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych. Brzmienie tych regulacji daje podstawę do oceny, że dokonano jedynie niewielkich korekt stanu prawnego, które nie zmieniały podstawowego znaczenia omawianych przepisów.

Reasumując, zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęła na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, zaś kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r., a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z 3 października 2008 r., ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Powyższe stanowisko odnośnie do skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 p.o.ś., obowiązującej od 15 listopada 2008 r., znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 421/10, LEX nr 863961, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 509/11, OSNC nr 2/2013, poz. 26 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 31 sierpnia 2009 r., sygn. akt IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044).

Ocena prawna sprowadzająca się do uznania, że przepisy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) zaprezentowana została też w uzasadnieniach wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie z: 30 listopada 2010 r., (sygn. akt: VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 i VI ACa 1058/10, Apel.-W-wa nr 3/2011, poz. 28), 6 lipca 2011 r. (sygn. akt. VI ACa 14/11, LEX nr 852391) i 8 lipca 2011 r. (sygn. akt VI ACa 140/11, LEX nr 929402).

Dodatkowo zaznaczyć można, że w samym uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wskazano, że dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania – rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

W odniesieniu do przedmiotowego Rozporządzenia nr 50 nie doszło także do wywodzonego przez powoda desuetudo to jest utraty mocy obowiązującej w wyniku długotrwałego nie stosowania. Instytucja desuetudo nie jest uregulowana prawnie, stanowi ona dorobek doktryny, przywoływany wówczas, gdy zachodzi potrzeba pominięcia przepisu, który nie był stosowany od tak dawna, że fakt jego obowiązywania i nałożone nim prawa i obowiązki zatarły się już w pamięci i nie funkcjonują w świadomości osób, których ów przepis mógłby dotyczyć. Instytucja ta stosowana jest zatem zwykle w starych systemach prawnych, bogatych w formalnie istniejące lecz o dawna nie stosowane już przepisy, o których nikt już nie pamięta, nie stosuje się do nich, i które – zazwyczaj – nie pasują już do aktualnej sytuacji. Może ona także

być stosowana w systemach prawnych krajów, które przeszły zasadniczą zmianę ustrojową, w skutek czego wcześniej obowiązujące przepisy straciły rację bytu. Konsekwentnie zatem desuetudo jest wynikiem nie stosowania czy nie egzekwowania obowiązującego prawa przez dziesięciolecia albo i stulecia, spowodowanej zmianami które nastąpiły, a które sprawiają, że prawo to nie przystaje do nowej rzeczywistości. Sam fakt, iż prawo to nie jest stosowane czy egzekwowane nie jest zatem wystarczający, by stwierdzić że doszło do „odwyknienia”, nawet jeżeli wynika to z faktu błędnego przyjęcia przez organy państwa, iż dany przepis już nie obowiązuje. Z całą zaś pewnością nie może być mowy o „desuetudo” w następstwie nie stosowania przepisu przez zaledwie kilkanaście miesięcy.

W konsekwencji należało ocenić, że rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. To zaś prowadzi wprost do wniosku, iż dwuletni termin dla zgłoszenia roszczeń wynikający z art. 129 ust. 4 Ustawy Prawo ochrony środowiska upłynął z dniem 25 sierpnia 2009 r. to jest po dwóch latach od wejścia w życie Rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. – to bowiem Rozporządzenie, nie zaś Uchwała Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. wprowadzało ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości.

W ocenie Sądu nie można było przy tym uznać, że podjęcie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 i jej wejście w życie z dniem 4 sierpnia 2011 r. ponownie otworzyło termin do zgłoszenia roszczeń z art. 129 p.o.ś., gdyż uchwała ta nie wprowadziła w odniesieniu do nieruchomości należącej do powódki żadnych nowych ograniczeń w porównaniu do tych obowiązujących na mocy rozporządzenia nr 50 wydanego przez Wojewodę (...). Nieruchomość powódki, zgodnie z rozporządzeniem nr 50 znalazła się wewnątrz obszaru ograniczonego użytkowania (w strefie M), stosownie natomiast do uchwały nr 76/11 umieszczona została w całości w obszarze ograniczonego użytkowania (poza strefami Z1 oraz Z2). Określone w § 6 uchwały nr 76/11 wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania były (pomimo różnic redakcyjnych) takie same, jak przewidziane w § 5 rozporządzenia nr 50. W odniesieniu do nieruchomości powódki uchwała nr 76/11 zniósła natomiast przewidziane w § 4 rozporządzenia nr 50 zakazy budowlane zabraniające w obszarze ograniczonego użytkowania przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a także pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a także na cele mieszkaniowe, budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a także budynków mieszkalnych. Dlatego też uznać należy, że wskutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. powódce nie została wyrządzona żadna nowa szkoda.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 12 kwietnia 2013 r.

(sygn. akt IV CSK 608/12, LEX nr 1347892), który to pogląd Sąd w całości podziela, w związku z tym, że art. 129 ust. 2 p.o.ś. przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Tym bardziej szkoda nie mogła powstać na gruncie niniejszej sprawy, bowiem uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. zniesiono zakazy dotyczące sposobu korzystania z nieruchomości istniejące pod rządami rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., zaś wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania (odnoszące się również do izolacji akustycznej) uchwała ta pozostawiła w stanie niezmienionym w stosunku do w/w rozporządzenia.

Warto na koniec, w okolicznościach niniejszej sprawy przywołać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 1 grudnia 2010 r. (sygn. akt I CSK 86/10, LEX nr 818554) zgodnie z którym nie każda zmiana ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś., lecz jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości. Powyższa zasada dotyczy w tym samym stopniu zmiany polegającej na nowelizacji danego aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego

użytkowania innym. Przyjęcie, że każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego) rozpoczyna bieg terminu od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust. 4 p.o.ś. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie 2 – letniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się ze zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, że roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwi prowadzenie przewidywalnej gospodarki finansowej. Należy zatem przyjąć, że bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie art. 129 p.o.ś. rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków.

Reasumując powyższe wskazać należało, iż zgłoszenie przez powódkę roszczeń opartych o treść art. 129 ust 2 Ustawy Prawo Ochrony Środowiska nastąpiło z uchybieniem dwuletniemu terminowi prekluzyjnemu wynikającemu z art. 129 ust 4 tej Ustawy. Dwuletni termin, w którym powódka mogła zgłosić żądania upłynął bowiem z dniem 25 sierpnia 2009 r., bowiem rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., weszło w życie 25 sierpnia 2007 r. Skoro zatem powódka z takim roszczeniem nie wystąpiła do pozwanego w ustawowym terminie, powództwo podlegało oddaleniu ze względu na to, że roszczenie – niezależnie od jego zasadności czy niezasadności - wygasło.

Uzasadnienie orzeczenia o kosztach postępowania

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka w sprawie niniejszej jest stroną przegrywającą proces, albowiem roszczenie zostało oddalone w całości. Oznacza to, że na powódce spoczywa obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego całości poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składają się w sprawie niniejszej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, co daje łącznie kwotę 3.617 zł i taką też kwotę zasądzono w pkt. II wyroku.